

Петя Дубарова

Индже

Желя в моя роден град
бял паметник да вдигнат на Инджето,
бял паметник, изправен във небето,
там, дето даже птици не летят.

И искам вечер тиха светлина
хайдуюшкото чело да кичи с блясък
и шум да няма, нито птичи крясък...
Внушителна и горда тишина.

А денем искам Слънцето за миг
на рамото хайдуюшко да поспира,
за отдих да поляга там зефира
във мраморната хлад на камен лик.

Да идват тука българи безброй
и хора от народи в край далечен
и горда ще съм аз, че смел и вечен,
Инджето ще живее в края мой.

13.12.1974 г.

КРАЙ

© 1974 Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6034>]